

ÜNNEPI Harangszó

A Zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség ingyenes tájékoztatója

XXII. évfolyam 5. szám

SENTÍRÁS VASÁRNAP

2015. szeptember - október

Tartalom

Tollite et legite!	1
Ismét lesz a kórházunkban kápolna	2
A kafarnaumi százados	3
Az aratnivaló sok, de a munkás kevés Beszélgetés Nagy Tamás atyával.....	4
Jaj nekem, ha nem hirdetem az evangéli- umot Beszélgetés Takács Andrással	6
A Szentegyházi Gyermekfilharmónia fellépése.....	7
Határország Lélekország	8
Búcsúi szentmise a Kálvária kápolnában	9
Nyári élmények	10-11
A szeretet meghaladja az igazságot, de úgy, hogy... ..	12
Anyakönyvi hírek	13
Aki zárándokol	13
Egy napon, egy célért, az ima közös erejében bízva.....	14
Hittanóra az iskolában	15
Ministráns zárándoklat	16
Papok és szüleik zárándoklata	17
Boldog Louis és Zélie Martin	17
Mindszentys diákok tábora vízen és két keréken	18
Jutalomtábor Csehimindszenten, Mindszenty szülőfalujában.....	18
Gyerekeknek.....	19
Plébániai hírek	20

Tollite et legite!

Aurelius Augustinus egy gyermek hangját hallja: „Tolle et lege!” „Vedd és olvasd!” Így veszi kezébe Isten Szavát, a Bibliát. Ez az első lépés, és a kereső fiatalemberből lesz Szent Ágoston püspök, egyházatya. Ma már úgy ismerjük, mint számos értékes ókeresztény írás szerzője, aki mindig viszsztatér a Szentíráshoz, melyet imádságos lélekkel tanulmányoz, és így tudja vezetni a népet.

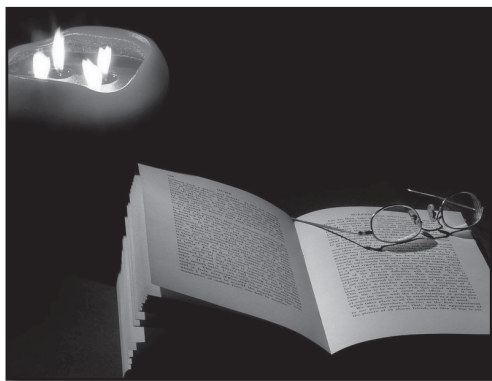
Egyházunk minden évben szeptember hónap utolsó vasárnapját a Szentírás vasárnapjaként ünnepel. A Biblia, ahogy neve is mutatja, nem egy könyv, hanem könyvek gyűjteménye. Két részre tagoltan: az Ószövetség könyveire, illetve az Újszövetség könyveire. Mindkettő a kinyilatkoztatás része, az egyiket a másikból érthetjük meg, értelmezhetjük helyesen. Ugyanakkor fontos tudni: a kereszténység nem egy könyvvallás, a Biblia nem lepottyant az égből, és azóta a szent könyvünk. A hitünk alapja, hogy nem mi találgattunk, spekuláltunk a világ Teremtőjéről, hanem Ő szólt hozzánk, megszólította az embert.

A felnőttek a kisgyermeket is sajátos nyelven szólítják meg, becézgetve, gyengéden, nem az értelmező kéziszótár fogalomtárával indítva. Izajás próféta által mondja az Úr: „Igen, amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én útjaim a ti útjaitoknál, az én gondolataim a ti gondolataitoknál.” (Iz 55,9) Istent felfogni emberi ésszel itt a földön képtelenség, annyival hatalmasabb nálunk. Azonban a Szent Hatalmas megszólítja övéit egyszerű szavakkal, hogy megértse. A Biblia nem tudományos könyv kíván lenni, hanem az Úr tervét útmutatását tartalmazza. Ezt megismerve, tanulmányozva találhatunk rá a boldogság útjára, és a békére, magára az Istenre.

A Biblia szerzője, az üzenet feladója Isten, de tolmácsok által történt a sugalmazás, ők az emberi szerzők, akik belevitték magukat is az írásba, de általuk is közel került a Magasságbeli hozzánk emberekhez. Így érthetjük az Ő Igéjét, vagyis tanítását. A történelem során számos eretnecség fakadt, született a Szentírás könyveinek félreolvasásából, félreértelmezéséből. Ennek az oka az, hogy egyesek nem megfelelő lelkülettel álltak neki olvasni az Isten Igéjét. „A betű öl, a Lélek pedig él.” (2Kor 3,6) Írja Szent Pál apostol, tehát a hangsúlynak nem a betűn kell lennie, hanem a törvény szellemén, szellemisségén. A Szentírás olvasásnak mindig azzal a lelkülettel kell neki-látni, hogy keressük őszinte szívvel mi az Úr üzenete, Igéje számomra. „Le-gyen meg a Te akaratod!”

A Szentírás mindig úgy beszél az Úrról, mint a nép Istene, a választott nép ma az Egyház, az új Izrael. Tanácstalanság esetén érdemes fellapozni mindig egy jó kommentárt, magyarázatot. Fontos, hogy az egészséges hittől ne szakadjunk el, ne essünk tévedésbe. A teljes Biblia tartalmazza, gyűjti össze a teljes kinyilatkoztatást. Mind az Ó- mind az Újszövetség.

(folytatás a 2. oldalon ⇨)

(⇐ folytatás az 1. oldalról)

Ugyanakkor fontos megjegyeznünk a Szentírást megelőzte a Szentmagyomány. A hit hallásból ered, ezért mondhatjuk: a szerzők hallottak, vagy közvetlenül hallották Isten üzenetét, aztán lejegyezték azt. Ezért is hangsúlyos a szövegmagyarázat, és megfelelő

értelmezés. Megérteni a kor gondolkodását, az akkori idő emberét, de ezen túl mégis meghallani az Isten mindig aktuális üzenetét.

A későbbi Szent Ágoston meghalotta a figyelmeztető, jó irányba vezető hangot: „Tolle et lege!” Vette és olvasta a Bibliát. Mennyi embernek lett ezáltal támasza, tanítója, segítője. Istennel

találkozunk így, mert Ő szól hozzánk ma is szavával. „Tollite et legite!” „Vegyétek és olvassátok!” Szentírásvasárnapján különösen is időszerű figyelni erre, hogy vegyük és olvassuk a szent könyveket.

*Pete Polgár Máté
káplán*

Ismét lesz a kórházunkban kápolna

Alig több mint 40 éve, 1974-ben bontották le a kórház kápolnáját, amely az evangélikus templom mögött állt, a Zrínyi utcai oldalon. Megépítése 1912-ben határozódott el, és 1919-ben készült el az épület. A háborús évek alatt sem szűnt meg a közadakozás, amely lehetővé tette a kápolna megépítését.

Morandini Tamás tervei alapján, Breiner Benő építőmester valamint Varga Gyula kőműves- és ácsmester kivitelezésében igen szép épület lett, amelyre még manapság is több zalaegerszegi emlékezik szívesen.

Falai között naponta volt szentmise, melyek közül a vasárnapokon a környék lakói is részt vettek.

A szerzetesrendeket azonban – köztük az Isteni Megváltó Leányai kongregációt, melynek tagjai betegápolást és lelki gondozást végeztek a kórházban – 1950-ben feloszlatták. A kápolna megmaradt, de szakrális küldetése megszűnt. Ágynemű- és gyógyszer raktárnak használták lebontásáig.

Egy új kórházkápolna létesítésének gondolata 2009-ben fogalmazódott meg néhányunkban, mikor híre jött a várható, nagy EU-s pályázati pénzekből történő kórházbővítésnek, szívcentrum építésnek.

A város díszpolgárai, az egyházak és több beteg-egyesület képviselői egyöntetűen kiálltak a megfogalmazódott gondolat mellé. A kórház, a város és a megye önkormányzati vezetői pedig elfogadták azokat az érveket, hogy a tervezői elképzelések szerint, a készülő épület együttesen belül terveződjön meg a kápolna, imaterem.

Hálás köszönet a Zala Art Építész Iroda Kft munkatársainak, külön is Czigány István felelős tervezőnek és László Ildikó vezető belső építésznek a tervekért.

A már elkészült kápolna, bár még teljesen díszítetlen és berendezés nélküli, de faintarziás borításával, kecses ablakaival és világító testeivel már most sugározza a lelket megnyugtató, fohászt befogadó küldetését.

Városunk díszpolgára, Németh János Kossuth díjas keramikus ajándéka-ként majd egy keresztre feszített Krisztus fogja jelezni, hogy a falak mögött kápolna áll.

A kápolna a főépületi porta előtt áthaladva, az udvarra kiérve, a szemben álló új épületnek a földszintjén jobbra található. Mintegy 60 négyzetméter nagyságú, sekrestyei célokat betöltő helyiséggel, külön káplán szobával, vízszelvényekkel ellátva.

Az udvar felől két szárnyú, széles bejárattal közelíthető meg, de a kórház több osztályáról anélkül, hogy az épület együttesből ki kellene lépni is elérhető, az MR váróhelyiségén keresztül egy oldalbejáraton.

Az elkövetkezendő hetek feladata lesz a berendezések beszerzése, a falra kerülő stációk, az oltár, az ambó, a térdeplők és a többi szükséges tárgy, a liturgikus eszközök megvásárlása.

Nagyon bízunk abban, hogy az épület hivatalos átadásának idejére a kápolna is teljes felszereltségében várja majd az oda hittel és bizakodással belátogatókat.

Mi, akik az előkészítésben tevé-

kenykedtünk, úgy gondoltuk, hogy a kápolnát az Irgalmas Jézusról nevezetjük el, mely kérésünket a megyés püspök úrral már egyeztetettük.

Kezdeményeztünk egy másik névadást is, és pedig a kórház jelenlegi általános megnevezése helyett egy egyedi, csak reá jellemző nevet javasoltunk az illetékes miniszternek, Balog Zoltánnak. Ezt a kezdeményezésünket nemcsak a díszpolgárok, a felekezetek és a beteg-egyesületek képviselői, hanem városunk polgármestere, országgyűlési képviselőnk, a megyei közgyűlés elnöke és a kormány megbízott is aláírta.

A kérésünk arra vonatkozik, hogy a kórház neve a jövőben Szent Rafael Zala Megyei Oktató Kórház legyen.

Szent Rafael a hét fő angyal egyike, az „isteni gyógyító”, akihez a hívek fohásza is úgy szól, hogy „oltalmazd népünket minden betegségben és adj erőt azoknak, akik a gyógyulásért igaz lélekkel munkálkodnak!”

A Jézus Szíve Plébánia plébánosa Grácián atya két évvel ezelőtt a kórháznak adományozta Csikai Márta szobrászművész Szent Rafael szobrát, hogy védje és óvja a betegeket és gyógyítókat egyaránt.

Bízunk abban, hogy a névváltoztatáshoz szükséges eljárás befejeztével együtt örülhetünk immáron az új kápolnának és a kórházunk új nevének is.

Köszönöm, hogy a Kedves Olvasókkal megoszthattam ezeket az örömhíreket.

*Dr. Hóbor Erzsébet
a város díszpolgára*

A kafarnaumi százados

Egy híres festő magániskolát nyitott a fiatal festődiákok számára ezzel a névvel: „A látás iskolája”. Nemzetközivé vált az iskola, mert a világ minden tájáról gyűltek össze hallgatók. Az volt a mester megállapítása: „Bárki tudja, milyen az ember külsőleg. Ezért nem szabad engedni, hogy elvesszenek a részletekben. Inkább a lényegre kell koncentrálni.” Egyik alkalommal megkérdezték a festőmestert tanítványai: „miért van az, hogy az emberek az ön festményein annyira öregnek néznek ki?” Így válaszolt: „A portréfestő beleérzi magát a másik lelkébe. Így megkísérli, hogy a fő tulajdonságait kifürkészsze és azokat az arcán megjelenítse. Ilyen módon azok a dolgok is láthatóvá válnak, amelyeket csak az idő dolgoz ki. Gyakran mondták a modellek, hogy a kép, amelyet róluk festettem, évről-évre válik hasonlóvá hozzájuk.”

Ezzel azt akarta mondani, hogy minden emberben vannak alap tulajdonságok, amelyek a jellemüket különös módon meghatározzák, és felcserélhetetlenné teszik. Ezek megmutatkoznak a viszonyaikban, főleg az arc lényeges vonalaiban. Vajon hogyan festette volna meg a mester a kafarnaumi százados (Mt 8,5-13), aki az egyik legvonzóbb karaktere az evangéliumnak? Minden valószínűség szerint határozott, erős hitnek a vonalait festette volna meg az arcán: Ennél a századosnál feltűnő, hogy nincs különbség benne aközött, ami lenni akart, és amivé vált. Más szóval nincs kettősség belső és külső világa között. Minden cselekedete az önmagával

való egységből fakad. Hogyan jött ez létre?

Ez a százados először is tisztelte az emberi méltóságot. A szolgájáról volt szó, aki beteg. Tehát nem a rang és a társadalomban elnyert beosztása szerint viszonyul embertársához, hanem a belső értéke alapján, amelyet mindenki magában hordoz. Ez a százados nemcsak addig becsülte a szolgáját, amíg neki dolgozott, hanem akkor is, amikor tehetetlenné vált és beteg lett. Elkötelezte magát a szolgája mellett, aki eddig dolgozott, de most nagy fájdalmakat szenvedett. Bár nem várt tőle semmi jutalmat, nem volt neki közömbös, segíteni akart rajta. Nem hagyta őt a maga rossz sorsára.

Ezzel szemben mi hányszor igen gyorsan elfelejtjük azokat, akik nekünk dolgoztak és velünk jót tettek! De amikor beteggé váltak, vagy megöregedtek, akkor egyszerűen megfeledkezünk róluk, és nem törődünk velük. Ez a magatartás nem keresztényi viselkedés, mert a keresztény másokért él! A százados a szolgája érdekében ment el Jézushoz és kérte rá gyógyító erejének hatását. Tehát nem vaktában ment valahová, hanem határozott hittel indult el. Ez a százados nem kételkedett és nem bizonytalanodott, hanem biztos tudattal haladt a célja felé. A hívők bizalma átalakította imádsággá a gondját. Letette ügyét Jézus kezébe. Bemutatta az imádkozó ember tulajdonságát, vagyis önmagát és mindenét Isten kezébe teszi le. Teljesen rá hagyatkozik. És az ilyen ima nem marad meghallgatás nélkül. A ké-

rés után Jézus így szól: „Megyek és meggyógyítom.” Jézus mindig kész elmenni az emberhez, aki kéri a segítségét.

Ha hiszel, úgy tedd meg az első lépést! De határozottan tegyed! A hitet az Istenhez visz el, akinél semmi sem lehetetlen. Aki ilyen módon hisz és nem kételkedik, aki az Isten hatalmára hagyatkozik, aki elszakad a saját erejétől, az megtapasztalja Isten erejét, amely a csodába torkollik. Ami bennünket meggyógyít és rajtunk segít, az a hit.

A százados szabadkozott Jézus szándékával szemben: „Uram, nem vagyok méltó, hogy betérj a házamba.” Rögvest felismerte Jézus és a közte lévő nagy különbséget. Annak ellenére, hogy katonailag tekintélyes személy, mert hatalommal rendelkezik. Parancsol az alattvalóinak és római századosként felettese a megszállva tartott zsidó nemzetnek. De ez csak emberi hatalom. Jézus viszont isteni hatalmat és erőt birtokol. Tehát a százados méltatlan rangbélileg, de méltatlan erkölcsi állapota szerint is, mert bűnös ember, Jézus pedig maga tökéletes Szentség. Méltatlan ismereti szintjén, mert az értelmi látása homályos és töredékes. Jézus viszont mindent tud és világosan átfog. A római százados halandó, elmúlik a földi élete, amíg Jézus végtelen és örök. Amikor megsejti a százados ezt az óriási különbséget, önkéntelenül kitör belőle: Ne lépd át a házam küszöbét, mert nem vagyok rá méltó! De csak szólj, és meggyógyul a szolgám!

Tóth János káplán

Dr. Veres Andrászt választották a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnökének

Megújult a Püspöki Konferencia Állandó Tanácsa. A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia tisztségviselőinek megbízatása Mohos Gábor titkár kivételével lejárt. A konferencia őszi rendes ülésén megválasztották az új tisztségviselőket. A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke Veres András szombathelyi megyéspüspök, alelnöke Udvardy György pécsi megyéspüspök, az Állandó Tanács választott tagjai pedig Erdő Péter bíboros, Esztergom-budapesti érsek, valamint Ternyák Csaba egri érsek. A tisztségviselők megbízatása öt évre szól.

MKPK Sajtószolgálat

„Az aratnivaló sok, de a munkás kevés” – Beszélgetés Nagy Tamás atyával

Sok szeretettel köszöntjük Nagy Tamás atyát a zalaegerszegi Mária Magdolna Plébánián. Augusztus elseje óta teljesít itt szolgálatot.

Hogy képzeljük el Önt gyerekként, kiskamaszként? Hogyan és miképpen hívta meg Isten?

1986-ban születtem Celldömölkön, vallásos családban. A szüleim is vallásosan élnek, rendszeres templomba járok. Számomra magától értetődő volt a templom, hitoktatás és ministrálás. Érettségiig Celldömölkön voltam. Szerettem a templomot. Általános iskola első osztálya óta ministráltam. Nagyon élveztem, szerettem az oltár körül szolgálni. Bér-málás előtt jött az első gondolat, isteni sugallat, hogy mi lenne, ha én is pap lennék. A Jó Pásztor vasárnapján Nagy József atya mondta az ünnepi ígét és az evangéliumban halljuk azt, hogy „*az aratnivaló sok, de a munkás kevés*”. Ehhez kapcsolódóan mondott ő egy prédikációt, ami nagyon megragadott és szöveget ütött a fejemben. Ekkor tettem fel magamnak a kérdést, hogy mi lenne, ha én is pap lennék. Ez volt az első motívum papi hivatásom ébredésében. Aztán gimnáziumba kerültem vallástalan környezetbe, ettől függetlenül a templomot még mindig szerettem, hétköznapi is eljártam szentmisére. Érettségi után Győrbe jelentkeztem – még nem a szemináriumba első körben. Informatikát tanultam a Széchenyi egyetemen. Szerettem, élveztem, azóta is foglalkoztatnak az informatikai dolgok, de valahogy nem éreztem jól magam. Úgy éreztem szerettem azt, amit csinálok, de nem ez a helyem. Két év után abbahagytam és még akkor se tudtam elhatározni magam teljesen, ezért Szombathelyre mentem a hittanárképzőbe. Ott is két évet töltöttem el, ez alatt a két év alatt érett meg ben-

nem a döntés, hogy pap szeretnék lenni, így 2008-ban adtam be a jelentkezésem a főpásztornál, aki fel is vett és a győri szemináriumba küldött. 2014. június 21-én szenteltek pappá Máté atyával együtt.

Mi lett a jelmondata? Hitvallása?

Teljesen véletlenül találtam rá a mondatra, ami a hitvallásom lett. Még szemináriumban voltam, amikor egy püspököt kellett köszöntenem egy ünnepség alkalmával, aki a szolgálatról tartotta az elmélkedéseket. Gondoltam, a legjobb forrás a szentírás: Targymutató, Szolgálat. Akkor találtam meg ezt a mondatot: „*Ha valaki szolgál, az azzal az erővel szolgáljon,*

amit Isten ad neki.” Akkor még nem tartottam olyan nagy horderejűnek ezt a mondatot, de magával ragadott. Minden hivatás akkor lehet gyümölcsöző, Istennek tetsző, ha az ő segítségével, az ő erejével tudjuk végezni. Ahogy ezen elmélkedtem, rájöttem, hogy ez a mi hivatásunk.

Szentgotthárdon kezdte meg hivatása gyakorlását, egy évet töltött ott. Mit gondolt akkor, amikor a püspök atya felkérte arra, hogy augusztus 1-jétől itt teljesítsen szolgálatot?

Egy év elég rövid idő. Szentgotthárdon éppen most voltam úgy, hogy tudtam mi, hogyan működik. Az híveket is kezdtem jobban megismerni. Hirtelem és váratlanul ért az áthelyezés. De már sokakkal beszélgettünk erről, és

életfilozófiámmá nőtte ki magát, hogy ahová kerülök, ott lesz jó. Állók elébe a feladatnak, és amit tudok a lelkek üdvösségéért, azt megteszek.

Már három hete van nálunk, ez elég rövid idő, de valószínűleg már megvannak az első benyomások a várossal, a közösségről. Milyen feladatokkal bízta meg a plébános úr?

Az első benyomásom az volt, hogy jó helyre kerülök, mert Máté atya itt van. Évfolyamtársak voltunk, így a közös munkával nem lesz gond. Ráadásul idén a szentelés napján, amikor a püspök úr kihirdette a dispoziíciót, utána az ünnepi ebédén Máté atyával már beszélgettünk a feladatokról,

hogy mi lesz a dolgom. Nem idegen helyre kerültem, mert voltam itt két évvel ezelőtt két hónapos gyakorlaton, így nem volt ismeretlen számomra ez a plébániai közösség. Szentgotthárdhoz képest ég és föld. Szentgotthárd egy kisváros, határszélen. Nyugodt környezet, nem ennyire pörgős. Ez nem is baj. Első évnek meglehetősen nyugodt volt az a kis plébánia. Így legalább „hozzászokhattam” ahhoz, hogy pap vagyok. Itt Zalaegerszegen sok a feladat. Gyakorlatilag Bokor Zoltán atya feladatait fogom egy az egyben átvenni. Hittanórát, egy Cursillo csoportot, illetve egy család csoportot. Közben Máté atyához is be szoktam menni az ifi csapatba. Úgy néz ki, hogy lesz egy elsőáldozó-bérmálói csoportom is.

Mi az a teológiai terület, ami a szívéhez közel áll?

Sokan megdöbbennek, amikor elmondom, hogy ez a filozófia. Diplomamunkámat is filozófiai témában írtam a teremtés kérdéseiről természet-tudomány és teológia álláspontjairól és hogy hogyan lehetne ezeket összeegyeztetni. Mindig is érdekelt a filozófia, most is szívesen olvasok ilyen jelle-

(folytatás az 5. oldalon ⇨)

(⇐ folytatás a 4. oldalról)

gű kérdésekről. Emellett pedig a zene, ami a másik fontos pont az életemben. Inkább egyházi, de mindenféle zene. Tudok orgonálni, már volt alkalmam a nagytemplomban is kipróbálni a hangszeret. Kifejezetten szeretek orgonálni templomban. Szemináriumban is szóvá tették nekem, hogy jó, hogy sokat vagyok kápolnában, de többnyire csak orgonálok. Én úgy érzem, hogy számomra az orgonálás az imádság. Sokszor érzem úgy, hogy amikor kotta nélkül játszok, az önmagában imádság és Isten dicsőségére szolgál.

Mely az a terület, amelyben szeretne még elmélyedni, hiszen tudjuk, hogy a jó pap is holtig tanul?

A gyónatás lenne az, amit úgy érzek, hogy kicsit embert próbáló még így egy év papság után is. Nem tudom kifejezetten megfogalmazni, hogy miért. Néha úgy érzem, hogy tudnék segíteni az embereknek, de a szavaim-

mal már nem tudok. Szívesen vagyok a gyónatatófülkében, de vannak olyan helyzetek, amikor azt érzem, hogy nagyon komoly gondok vannak és segítséget is kéne adni, de egyszerűen nem tudok.

Van-e olyan része a Szentírásnak, amelyet szívesen fellepsz?

Kifejezett kedvencem nincs, bár inkább az újszövetséget forgatom szeretettel. Főleg evangéliumokat, és amit talán ki tudnék emelni az a hegyi beszéd, Máté 5. fejezetétől kezdődően. Korszakalkotó beszéd volt és nagyon nagy szeretettel olvasom. Illetve talán János evangéliuma. Nem könnyű értelmezni, de éppen ezért olvassa az ember gyakrabban.

Van-e olyan szent, aki különösen kedves az Ön számára?

Aquinói Szent Tamás. Az ő tevékenységével sokat foglalkoztam. Inkább a tudományos munkássága az, ami megfog, ő is foglalkozott a teremtetés kérdésével. A középkor egyik legnagyobb filozófu-

sa, teológusaként tartjuk számon. Illetve Vianney Szent János. Őt éppen azért szoktam kérni, hogy a gyónatószékből én is tudjak segíteni az embereknek, ahogy ő is a gyónatató papok példaképe.

Mit üzenne a plébánia híveinek?

Szívből kívánom a plébánia híveinek és a kedves olvasónak, hogy az itt töltött szolgálatom legyen valamennyiünk lelki üdvösségének javára. Imádkozunk együtt azért, hogy Isten kegyelme segítsen valamennyiünket, hogy együtt haladhassunk az Ő útján Krisztus Urunk akarata és példája szerint. Imádkozunk papi hivatásokért, hogy plébániánk kispapjai és papjai jó példaképek legyenek (reményeim szerint én magam is ilyen példa lehetek), hogy egyre többen legyenek olyan fiatalok, akik Isten országáért képesek vállalni a küzdelmeket, hogy megújulhasson és egyre jobban lelkiekben fejlődhesen plébániánk és Anyaszentegyházunk.

Köszönjük.

Kocsisné Fabula Petra és Kocsis Viktor

Ne félj, nem ítélek el!

Lelkigyakorlat abortuszban érintettek számára

2015. október 22. (csütörtök) és 2015. október 25. (vasárnap) között a Szombathelyi Martineum Felnőttképző Akadémián (9700 Szombathely, Karmelita u. 1) tartják meg a lelkigyakorlatot.

Kedves Testvérem!

Valamikor egyszer rossz döntést hoztál az életedben? Ma már rájöttél erre, de sajnos még minden arra a bizonyos napra emlékeztet.

Szeretnél újra felszabadultan, boldogan élni?

Ha eljössz a három napos lelkigyakorlatos hétvégére:

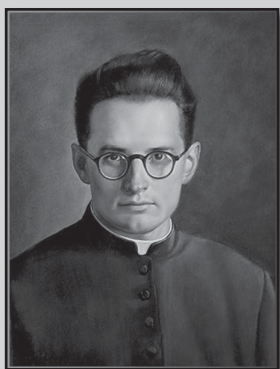
- Rá fogsz jönni, nem vagy egyedül.
- Észlelni fogod, hogy értékes vagy önmagad, mások és Isten szemében.
- Megérted, hogy életed nem csak ebből a fájdalmas történelemből áll.
- Észreveszed, hogy szeretetet tudsz adni és elfogadni anélkül, hogy méltatlannak éreznéd magadat.

Szeretettel várunk!

A lelkigyakorlatot vezeti: Kovács Ferenc állandó diakónus és felesége, Kovácsné Treer Mária mentálhigiénés lelkigondozó

Jelentkezés és további információ:

nefeljnimittelkekel@gmail.com; 30/399-7966

Jól halad a boldoggá avatási ügy

A Történész Bizottság elfogadta a Szombathelyi Egyházmegye által benyújtott dokumentumokból készült összegzést Brenner János atya vértanúságáról, mondta Veres András megyéspüspök.

A Vatikán illetékes szerve – megvizsgálva a benyújtott iratokat – igazolva látta Brenner János vértanúságát. A folyamat következő lépcsője a Teológus Bizottság, amely a következő hónapokban foglalkozik majd az ügygel. Ha a bizottság is igennel voksol és elfogadják, hogy János atya vértanúként adta életét Krisztusért akkor következik a Bíborosok Testülete, amely az utolsó lépcső a boldoggá avatási ügyben.

„Jaj nekem, ha nem hirdetem az evangéliumot” (1Kor 9,16)

Beszélgetés Takács András diakónussal

Mit lehet tudni Önről?

Szentgotthárdról származom, általános iskolámat ott végeztem. Szombathelyre jártam a Premontrei Rendi Szent Norbert Gimnáziumba. Ezután Pesten tanultam, végzettségem okleveles kertészmérnök. Miután tanulmányaimat befejeztem, másfél évet dolgoztam egy dísznövénykertészetben Nagyrákoson. 2011-ben jelentkeztem a szemináriumba kispapnak. Idén júniusban szentelt dr. Veres András megyéspüspök diakónussá.

Mit jelent diakónusnak lenni?

Utalnék a jelmondatomra, ami mindent összefoglal. „Jaj nekem, ha nem hirdetem az evangéliumot”. Tulajdonképpen ebben benne van, hogy a diakónus elsődleges feladata az evangélium hirdetése. A szentmise liturgiája során, ha diakónus van jelen, akkor ő olvassa az evangéliumot, illetve oltárszolgalatot is végez. Az oltárnál lévő pap segítségét jelenti diakónusnak lenni. Ez az első lépcső a papi rendben. Diakónus, áldozópap és utána a püspök. Ez az első lépcsőfok, ahol a papsággal járó

sokan járnak a reggeli szentmisére is és nem csak passzív résztvevők, hanem áldoznak és szentgyónást is végeznek. Jó, hogy három káplánatya is van, főleg az, hogy kettőjüket ismerem is, hiszen együtt tanultunk szeminaristaként három éven át. Külön jó érzéssel töltött el, hogy velük tölthetem ezt a két hónapot. Azért jöttem a plébániára, hogy gyakorlatom során elsajátítsam azokat a dolgokat, amiket a szemináriumban nincs mód megtanulni, illetve hogy egy plébánia életébe belelássak. Minden plébániának vannak sajátosságai, de vannak dolgok, amelyek minden plébánián ha-

számomra egyértelművé, amikor első évesként Ipolytölgyesre küldött minket a püspök úr gyakorlatra évfolyamtársammal, ahol egy olyan intézmény működik, ahol halmozottan sérült, beteg gyerekeket ápolnak. Két hetet töltöttünk ott és részt vettünk a napi életükben. Volt olyan fiatal, aki teljesen egészségesnek született, csak egy autóbaleset kapcsán annyira megsérült, hogy teljesen elvesztette a kommunikációs készségeit. Ezek kapcsán az ember kicsit megtanulta, hogy az érzelmeit leküzdjé. A belsőmben megrendülök egy haláleset kapcsán, viszont kifelé tudom szabályozni az

érzelmeimet. Ugyanígy az esküvők kapcsán az ember próbálja megőrizni a komolyságát, viszont próbálom elkerülni, hogy „futoszalagon” menjen a szertartás.

Hogyan képzeled el az életét húsz év múlva?

Elgondolkodtam rajta, miként és hogyan lenne jó, viszont arra jutottam, hogy ha az ember a papi hivatást választja, akkor a Szentírás nélkül nem tud pap lenni.

Jézus mondja egyszer a tanítványainak: „A rókáknak van vackuk, az ég madarainak fészük, de az Emberfiának nincs hová fejét lehajtania. (Mt 8,20)”. Tehát bárhova kerülhet az ember, ott kell helytállni. Illetve amikor az új tanítványokat elküldi, hogy „Ne vigyetek magatokkal az útra tarisznyát, se két ruhát, se sarut, se botot! A munkás ugyanis megérdemli a bérét.” (Mt. 10,10). Így próbálok hozzáállni, nem tervezek, hanem amit az Úrtól kapok, úgy próbálok helytállni és ott ahova küld. Nyilván a helyezéseket a püspök úr adja. Aki előre tervezget, az általában rosszul jár. A hön áhított helyezés beteljesülése után nem érzi jól magát. Viszont aki elfogadja a helyét, az tud igazán kibontakozni. Ez is egy példa

(folytatás a 7. oldalon ⇨)

sonlóan működnek. Ezeket a tapasztalatokat szeretném itt megszerezni.

Említette, hogy diakónusként eskethet és temethet is, volt-e már valamelyikre példa?

Igen, esketésre másfél hete, temetésre pedig nem egészen egy hónapja. És úgy néz ki Egerszegen is lesz esketés és temetés is.

Nem nehéz még érzelmileg elhatárolódnia az élet e két nagy eseményénél?

Hálát adok az Istennek, hogy később mentem a szemináriumba, így kinn a világban, illetve Pesten, az egyetemen belekóstoltam a civil életbe. Ott is az embernek sokszor az érzelmein uralkodni kell. Ott találkoztam olyan dolgokkal, ami összeköti az örömet és a bánatot. Az, hogy az érzelmeimet így kordába tudom tartani, akkor vált

kötelezettségeket a diakónussá szentelt vállalja: cölibátus, engedelmeség, az egyházmegyében maradás. Ugyanakkor a feladatköre is bővül az akolitussághoz képest: eskethet, temethet, keresztelhet természetesen az adott plébános engedélyével. Az áldozópap a szentmisét bemutatja és gyóntat, a diakónus ezt a kettőt nem teheti még meg. Igeliturgiát szintén végezhetek diakónusként, illetve áldoztathatok.

Még csak néhány napja van ugyan Zalaegerszegen, de milyen benyomásai vannak a helyről és a közösségről?

Meglepetés volt, amikor hallottam, hogy reggel fél hétkor is van itt szentmise. Az első adandó alkalommal látni is szerettem volna ezt és valóban meglepődve tapasztaltam, hogy

(⇐ folytatás a 6. oldalról)

számomra.

Van-e olyan szent, aki életére inspirálólólag hat?

Van példaképem, de ő még nem szent, jelenleg a boldoggá avatása van folyamatban. Ő Brenner János, aki az életemhez a példát adta. Egyrészt azért, mert a lakhelyemen lett vértanú Rábakethelyen. A szülőfalumban Máriaújfalun mondta élete utolsó szentmiséjét. Nagyszüleim elmondása, valamint a helyiek történetei alapján mély példát adott számomra, amit követni akarok. Ő mindenét odaadta. Jelmondatához mindig hű maradt: az

Istent szeretőknek minden a javukra válik. Ő ezt teljes mértékben megélte és nem félt életét adni azokért, akiket rábíztak.

Mit üzen azoknak a fiataloknak, aki jelenleg ministránsok, de érzik magukban az elhivatottságot a papi pálya felé?

Erre a hivatásra Isten hív bennünket. A pap feladata az, hogy meglássa, ki az, akit az Isten hív és segíteni neki abban, hogy ki tudja mondani az igent. Kényszeríteni a papi hivatásra nem lehet senkit sem. Ellenkező esetben az illető majdnem biztos, hogy kudarcba fullad vagy nem lesz boldog pap. A hivatást meglátni nehéz. Nekem a letisztázáshoz hat évre volt

szükségem, úgy hogy mellette volt lelki vezetőm, aki tanácsokkal segített, folyamatosan figyelemmel kísérte a lelki életemet és az érdeklődésemet a papi pálya iránt. Másodéves egyetemista korom óta foglalkoztatott a papi hivatás kérdése. Ez egy hosszabb folyamat és nem mindig nagy jelenésekben testesül meg a meghívás eseménye. Aki szeret az oltár körül tevékenykedni, ifjúsági csoportba járni és érzi az elhivatást, annak segíteni kell, de nem erőltetni. Aki pedig saját magában érzi az elkötelezettséget, az merjen igent mondani.

Köszönjük

Kocsisné Fabula Petra és Kocsis Viktor

A Szentegyházi Gyermekfilharmónia fellépése

2015. július 19-én az esti szentmise után a Jézus Szíve ferences templomban adott hangversenyt a Magyar Örökség Díjas Szentegyházi Gyermekfilharmónia Haáz Sándor, a Magyar Köztársaság Érdemrend tisztikeresztjével kitüntetett karnagy vezényletével. Szentegyháza a Székelyudvarhelyt Csíkszeredával összekötő út mentén Hargita megyében található. A település a földkerekség legmagasabban fekvő magyar városa, lakosainak 95 %-a székely-magyar. Hírnevét immáron 33 éve a Haáz Sándor által megálmodott és létrehozott Gyermekfilharmónia (becenevén FILI) öregbíti. A 140 fős együttest székelyruhás gyermekkórus és amatőr fúvós-vonós zenekar alkotja.

Repertoárjaikban egyházi énekek, népdalfeldolgozások, történelmi, katonai dalok és más népek dalai szerepelnek.

Elsődleges feladatuk a hagyományörzés, az éneklés erejét felhasználva a közösségépítés. Ezzel mód nyílik arra, hogy a magyarságot, a magyar kultúrát óvják a Hargita lábainál.

2013. június 4-én a Nemzeti Összetartozás Napja alkalmából az Országház kupolacsarnokában adtak nagysikerű hangversenyt a Szent Korona előtt. Magyarországon már több

városban is felléptek, Zalaegerszegen ez volt az első szereplésük, amit nagy szervezés, komoly munka előzött meg. A zsúfolásig megtelt templomban Grácián ferences atya vezetésével imával kezdődött az este, majd Balaicz Zoltán polgármester úr köszöntötte a kórust és a jelenlévőket. A mi csoportunk, a Szent Anna cursillos csoport is szép létszámmal képviseltette magát.

A kórus szentélybe történő bevonulása is szemetgönyörkedtető volt.

Színes székelyruhájuk óriási virágcsokornak tűnt, amivel a Jóistent köszöntötték. Elsőként ősi magyar himnuszunkat a Boldogasszony Anyánkat énekelték, ami sokunk szeméből az öröm, a meghatottság könnyeit csalta ki. Az egyházi énekek mellett népdalokat, történelmi dalokat, katonadalokat és más népek dalait adták elő. A több mint egyórás hangverseny a Szózat és

a Székely Himnusz éneklésével fejeződött be. Minden egyes dalukat tapsvihar kísérte, megköszönve a színvonalas előadást.

Utána közös ima következett, majd Grácián atya áldásban részesítette a jelenlévőket.

A Gyermekkórus a Zalai 47. Honvédszázalaj Hagyományörző Egyesület meghívására érkezett Zalaegerszegre. Komoly szervező és összehangolt munkát végeztek. Némi büszkeség töltötte el szívünket, mert cursillos csoportunk egyik tagjának fia, a Hagyományörző Egyesület vezetője, Tuboly Kálmán volt a főszervező. Több család a gyermekek ellátásáról gondoskodott saját otthonában.

Külön köszönet illeti Grácián ferences atyát, aki a lehetőséget, a templomot biztosította a kórusnak a fellépésre. Akik ott voltunk, éreztük, hogy vibrált a levegő, és minden ének Isten dicsőségére szólt! A hangverseny után a templomkertben látták vendégül a gyerekeket. Köszönet a Gyermekkórusnak az élményért amit a jelenlévőknek nyújtottak, és mindenkinek aki bármi keveset is tett azért, hogy ez a fellépés létrejöhetett!

Szent Anna cursillo csoport nevében

Bangó Józsefné

Határőrség – Lélekőrség

1993 és 2001 között forgatták a Kisváros című magyar televízió sorozatot. Emlékezetes maradt talán a KGB együttes rock zenéje. Egy fiktív határ menti település Végvár kalandos mindennapjaiba kapcsolódhattunk bele. A filmsorozat azzal a szándékkal is készült, hogy népszerűsítse a sor-katonaságot, és megnyugtassa a civil lakosságot, hogy Járaihoz hasonló kiváló rendőrök figyelnek biztonságunkra. Most, mikor bevándorlók tömegei lépik át határainkat, egyfajta nosztalgiával gondolhatunk a filmben szereplő Hunyadi szakaszra, azokra a stramm fiatal katonákra, akik megfelelő ügyességgel, kiállással, tartással védték az országhatárt.

Aztán forgott az idő, a történelem kereke és ma sem határvédelem, se sorkötelezettség. A fiatalság akkor nagy örömmel fogadta ezt a hírt. Egy kötelességgel kevesebb van, elég így is. Mikor ezeket a sorokat is leírom, a sokadik zenei fesztivál zajlik városunkban, mert szórakozásra mindig van időnk. Túlterhelt a mai fiatalság? A válaszom mégis egyértelmű igen, amit látok és tapasztalok. Túl sok a megfelelési kényszer rajtuk: ilyen edzés, olyan tanfolyam, mellette nyelvvizsgaigény, ami szintén igénybevétel. Ennek tükrében talán érthető is, ha egyfajta elvágyódás van bennük. A felsőoktatásba járók között is nagy a feszültség, lesz-e számomra alkalmas munkahely. Míg robotolunk, elfelejtjük megszeretni azokat a személyeket, dolgokat, eszményeket, amik az életben maradás záloga.

Első helyen a családot említtem meg. A legkisebb közösség, amit a legtöbbet támadnak ma is. A hagyományos családmodell ideje lejárt, divat már a másság, gondolják a nem Istenközpontú gondolkodók. Ugyanakkor kicsiben is sok hibát követünk el a család ellen. Egy fiatalember bement egy plébániahivatalba bejelen-

teni édesanyja temetését, a „papírmunka” végeztével, a lelkipásztor előtt könnyekre fakadt. Én öltem meg az édesanyámat! – mondta Nem vittem virágot neki, nem vittem el hozzá az unokákat, belehalt a bánatba. Eckhart mester a keresztény misztika nagy alakja írja: *„Életed legfontosabb pillanata a jelen pillanat, legfontosabb embere, akivel most kell beszélned.”* A hangsúly itt, és most. A jelenben bölcsen élni, ezt is meg kell tanulnunk, mind jobban felkészülni, és minél több értéket elsajátítani. A gyökereinktől elszakadva előbb-utóbb magányos harcosokká válunk. Ha ezt a kis közösséget, a családot nem becsüljük, olyan baráti kör alakul ki körülöttünk, amit a zsvány-ság tart össze. Így válik az ember gyökértelen Isten-, haza-, nemzetárulóvá.

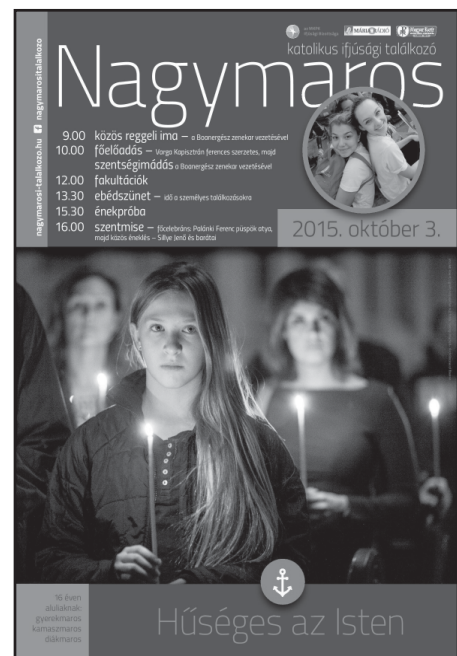
Keresztény emberként miért lennének ezek fontosak számunkra? A Teremtő jelölte ki számunkra ezt, hogy nemzet legyünk, először egymást erősítsük, és majd rajtunk keresztül más népek is találkozhatnak Jézus Krisztussal. Befogadásban mindig élen járt a mi hazánk, kezdve államalapító uralkodóinktól, Szent Istvántól, de ezzel párhuzamosan a hit hirdetésében a rend, és igazságos béke megteremtésében is. Ehhez azonban, hogy egy közösség sikeres, erős legyen az egyének áldozatvállalására, tenni akarására is elengedhetetlen szükség van. Az igazi honvédelem a lelünkben kezdődik.

Az ifjúság, ha csak szórakozik, elbulizza a saját és gyermekei jövőjét. Ez nem lehet kizárólagos életcél. Arany- szavú Szent Péter Ravenna V. században élt püspöke fogalmazott a felelőtlen mulatozásokról, szórakozókról: *„Aki az ördöggel táncol, nem ünnepe-
het majd Jézus Krisztussal.”* A bulizós embereknek nem lesznek ünnepeik sem most, sem az ítélet után. Feladat: megvédeni nemcsak az országhatárt kell, mert ennek megvédést megelőzi az, hogy egység teremtdjön köz-

tünk újra. Ezért kell visszatérni a lélek pásztorához, Krisztushoz, ha ezt egyre többen megteszik, nem süllyednek el az evilág közönyébe, akkor győzni fogunk.

Hiába van közösségi háló, tömegközlekedés, a kutatások kimutatják: jóval több a magányos ember, mint ötven évvel ezelőtt. A fiataloknál az önexponálás világméretet öltött, ez alatt értem, hogy közösségi oldalakon osztják meg magukról fényképeiket, adataikat. Oda jutunk, egy ember értéke abban mérhető, mennyi kedvelést kap egy feltöltött képe. Arra neveli ez őket, hogy kizárólag arra törekedjenek, hogy őket szeressék, kritika ne érje őket, ezért nem mennek szembe a korszellemmel. A bátorság próbája itt kezdődik, szembemenni az árral. Megállítani azt, ami a lelket meg akarja mérgezni, először is önmagunk határai vagyunk. Ha ezt megtettük, és térdünkre ereszkedünk, bölcsességet kérünk Urunktól, mint tette azt Salamon király, akkor együtt legyőzzük a ránk törő rosszat, és lesz jövőnk, de ez csak Istennel és a Tőle rendelt közösség összefogásából születhet meg.

Pete Polgár Máté
káplán

Búcsúi szentmise a Kálvária kápolnában

Augusztus 18, Szent Ilona napja, a Kálvária kápolna ünnepe.

„A város szíve!” – ahogyan évtizedek óta nevezik az 1756-ban épült, temetővel övezett kis barokk kápolnát. Ódon bástyafal veszi körbe, melybe kődombormű formában a 14 keresztúti stáció van. A nagybőjtben évszázadok óta péntek délután 3 órakor keresztúti ájtatosságot tartanak a hívők.

A kápolnát és a temetőt a szűr-szabó céh gondozta, és ide temették a város vezető tisztségviselőit, iparosokat, kereskedő családokat.

A kápolna bejárata előtt álló szép barokk kereszt mellett a fájdalmas Szűzanya és János apostol szobrai emelkednek.

Az eltelt évszázadok alatt a kápolnán több külső és belső javítást, restaurálást végeztek, de eredeti stílusát megtartotta.

Védőszentje Szent Ilona császárné, az oltár bal oldala felett függ keretes képe, az egyházi ábrázolás hagyományai szerint: császárnőnek ábrázolva, palástban, fején koronával, Krisztusa keresztjét tartva.

Emlékezzünk meg életéről névünnepe. 250 körül születhetett, valószínűleg a bithiniai Drepanum városban. Erre biztos adatunk nincs, de történészek ezzel magyarázzák, hogy Nagy Konstantin a várost Helenopolisznak, 'Ilonavárosnak' nevezte el, feltehetően azért, hogy megtisztelje anyja születési helyét.

Ilona egyszerű családból származott, Szent Ambrus püspök úgy tudja, hogy apjának vendéglője volt, s Ilona is ott dolgozott. Itt ismerte meg és vette feleségül Constantius Clorus, aki 293-ban császár lett; a császárhoz már nem illett a vendéglős lánya, ezért elbocsátotta és új házasságot kötött Teodórával. 306-ban Ilona fia lépett a trónra, Nagy Konstantin néven. Fia maga mellé vette a császári udvarba, s megajándékozta a császárné címmel,

úgyhogy Ilonát ettől kezdve Flavia Julia Helena Augustának hívták. Nem tudjuk, mikor tért meg. Caesareai Euszebiosz szerint a fia térítette meg, ezzel szemben Szent Ambrus Konstantin megtérítését tulajdonítja anyjának. (1)

Ilona továbbra is szerényen és keresztény imádságos lélekkel gondozta a szegényeket és sokat adományozott az épülő templomoknak Rómától az egész császári Európáig. (Trier, az ősi Köln temploma)

326-ban szentföldi zarándokútra indult. Végiglátogatta Palesztina szent helyeit, és templomokat építtetett Betlehemben az Úr születésének helye fölé és az Olajfák hegyén a Mennybenmenetel helyén. A hagyomány szerint

Rómában állt a császárnő palotája. A szent kereszt ereklyéknek egy kápolnát alakítottak ki, ahol Szent Ilona tartotta az ereklyéit. Santa Croce in Gerusalemme bazilika Rómában található magyar neve Jeruzsálemi Szent Kereszt bazilika. A Bazilika ma is áll, XIV. Benedek pápa 1743-ban a barokk ízlésnek megfelelően átalakította. A Szentkereszt megtalálásának ünnepe május 3-a.

Az Ilona napi szentmise a Kálvária kápolnában 2015. augusztus 18-án délután 5 órakor kezdődött.

Az ünnepi szentmise előkészületeit Kálváriánk imacsoportja végezte. Ők immár harmadik éve „az Útkeresők”. Az imacsoportnak Stróbel László apátplébános a lelki vezetője. Rendszeresen találkoznak lelki

beszélgetéseken, szentségimádáson és a havonta kétszer tartott szentmiséken.

A búcsúi szentmisére idősek, fiatalok, házaspárok karonúló kisgyerekekkel és nagyobbakkal jöttek.

Buzgó énekkel köszöntöttük a szent keresztet. A misét tartó János atya tartotta. Szentbeszédének kiemelt gondolata a napi evangéliumból Jézus szava

volt a gazdag ifjúhoz:

„...ha tökéletes akarsz lenni, menj, add el mindened, és árát oszd szét a szegények között, így kincsed lesz a mennyben.”

„A kereszt oltárán: Jézus égi bárány...” szöveg a magyar miseének. A szentáldozás után áldással fejeződött be szentmisénk.

A szentmise után kinn a szabadban az imaközösség tagjai agapét tartottak, mely alatt csendes beszélgetéssel üdvözlöttük egymást, régi és új ismerősök; Szent Ilona napjának befejezésével.

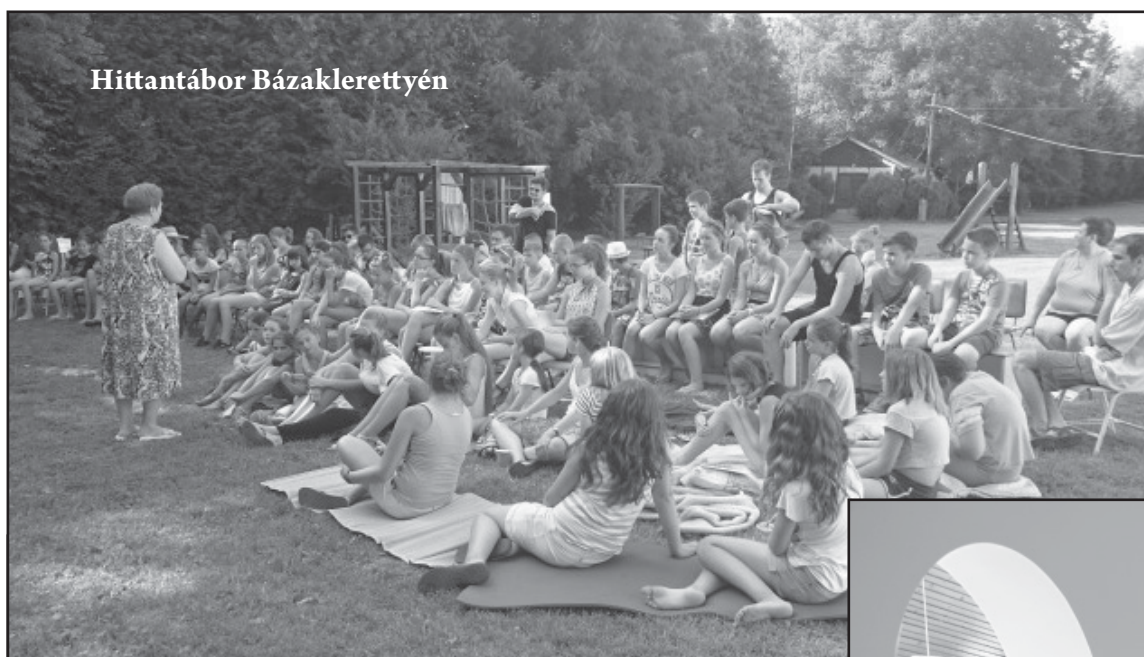
Források:

(1) www.katolikus.hu

(2) jelesnapo.oszk.hu

Dr Jász Lajosné

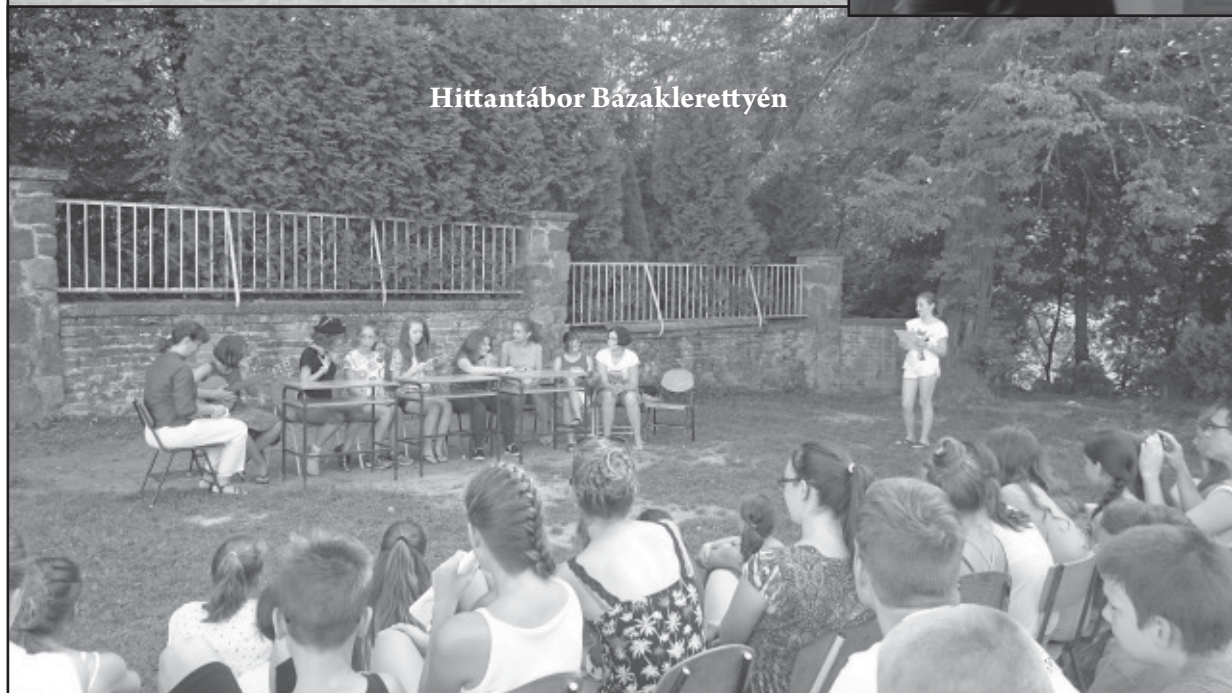
Hittantábor Bázaklerettyén

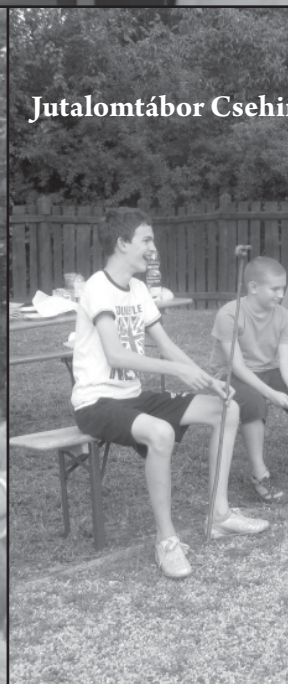
A Sün

Esküdtek közösség tábora

Hittantábor Bázaklerettyén

Jutalomtábor Csehi

Sümegei vár elfoglalása 2.

A Sümegei vár elfoglalása 1.

Útkeresők közösség tábora

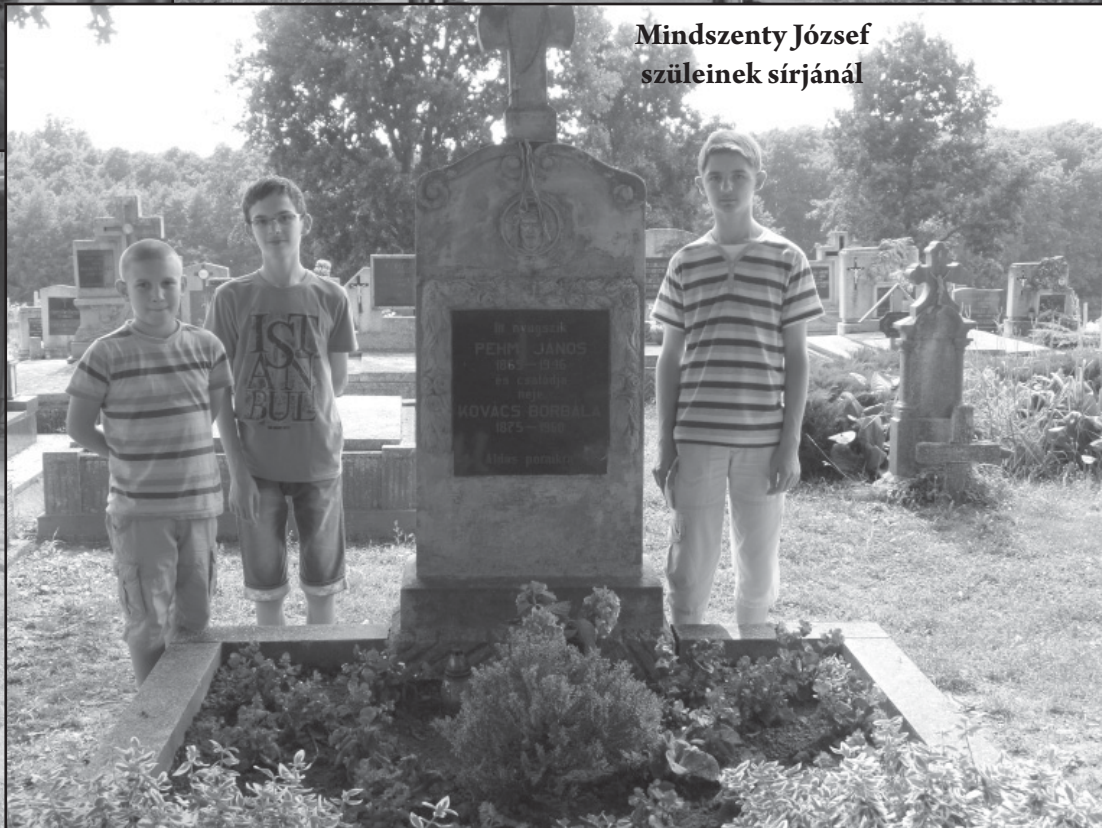

Kétkeréken falják a kilométereket

Mindszenty József
szüleinek sírjánál

Mindszenty

„A szeretet meghaladja az igazságot, de úgy, hogy attól az igazság még igazság marad.”

Jó volt olvasni:

Bolyki László:

Kegyelem és kalmárszellem (278-281. oldal)

Böjte Csaba atya mesél egyik kis védencéről, Lacikáról, aki házasságon kívül született, és édesanyja, a fiatal leányanya egész kicsi korában „ott felejtette” őt a nagymamánál. A kisfiú éveken át várta, hogy édesanyja eljöjjön érte, mindhiába. A nagymama azt gondolta, a lánya legkésőbb akkor eljön a gyermekért, amikor Lacika iskolakötelezetté válik, ám nem így történt. A kis árva egészen tizenkét éves koráig a nagymamájánál lakott, amikor a nagymama meghalt. Ekkor az édesanyja ugyan magához vette őt, ám mivel közben férjhez ment, és született három gyermeke, Lacika kakukktójás lett a családban. A fiúcska érezte ezt, ezért – ahogy Böjte atya fogalmazott – „kivette a részét” az anyai örökségből, magához vett néhány fülbevalót, egy kávéfőzőt és pár haszontalan limlomot, majd világá ment. Ahogy a tizenkét éves fiúcska nyakába vette a világot, eljutott Déva városába, ahol néhány hét csavargás után rendőrök igazoltatták őt, és mivel semmilyen papírral nem rendelkezett, ráadásul románul sem beszélt, egyenesen a fiatakorúak börtönébe került. Itt találkozott Böjte atyával. Amikor Lacika meghallotta, hogy a számára ismeretlen bácsi beszél magyarul, belekapaszkodott a habitusába, és többé nem volt hajlandó elengedni. Könyörgött, hogy vigye magával. Így került a dévai gyermekotthonba, ahol tizenkét éves korában, november végén beírták az analfabéta kisfiút az általános iskola első osztályába. Könnyedén elképzelhetjük, mi történt Lacikával. Az osztálytársai kinevették és csúfolták őt, hogy egy ekkora mamlasz egyetlen betűt sem ismer, mire ő egy seprűnyéllel jó alaposan eltángált vagy öt társát. Lett is nagy patália a dologból, a felháborodott pedagógusok megkeresték Böjte atyát, és megkérték őt, hogy vigye az agresszív, kezelhetetlen gyereket, ahová akarja, de nekik elégük van belőle. A fiú ott állt az atya előtt, és dühösen, feldúltan, összezavarodottan nézett maga elé, nem tudta, mi következik. Az atya közel lépett hozzá, és szorosan magához ölelte őt.

El tudjuk képzelni, hogy mi történik ilyenkor egy olyan fiú lelkében, akit eldob magától az anyja, aki azt sem tudja, ki az apja, akinek az egyetlen ember, akivel kapcsolata volt, a nagymamája, és ő is meghal? Aki végül kényszerű okokból „bekerül” az édesanyja családjába, de a család kiveti magából? Hogy érezheti magát az a tizenkét éves gyermek, aki bekerülve a fiatakorú-

ak börtönébe, egy szót sem ért abból, amit kérdeznek és mondanak neki? Csoda, hogy így reagál egy ilyen háttérből érkező fiú arra, hogy az osztálytársai kigúnyolják és megszégyenítik őt azért, amiről egyáltalán nem tehet? Mennyi éjszótét szorongás, zavarodottság, félelem, fájdalom, keserű csalódás sebezte meg a fiú szívét rövid élete során addig a pillanatig, amíg eljutott erre a pontra? És ahogy ott állt, a félelemtől és a szégyentől elborítva, valaki csendesesen átölelte őt, magához szorította, egy ember a számára addig ismeretlen szeretettel fordul felé.

Lacikára azonban életének eseményei sokkal erősebb hatással voltak, semmint hogy ez a pillanat csak úgy átírhatta minden szörnyű tapasztalatát, ezért megkérte az atyát, hogy engedje őt el, úgyis meg fog szökni. Az atya erre még szorosabban ölelte át a kisfiút, és elkezdte simogatni a hátát: „Laci, hova mennél?” – mondta neki. Ekkor a fiú már teljes bizonyossággal érezte, hogy nem akarják őt bántani, megverni, egyszerűen szereti őt egy ember, úgy „ahogy van”, mindenestül. Elkezdett zokogni, a cinikus utcagyerek álarcá lehullott, és a feltétel nélküli szeretet a lelke mélyéig megrendítette a kisfiú sebekkel borított szívét. A gyógyulás elkezdődött. Egymás kezét fogva imádkoztak, és ahogy az atya mondta, a felhők fölszakadoztak, a nap kisütött.

Azt hiszem, a történek már így is csodálatos lenne, de még nincs vége. Ha itt lenne vége, az az emberi szeretet diadala lenne. Ám az isteni szeretet, amit Isten a kegyelem által nyújt felénk, itt még nem ér véget. Az atya közölte Lacikával, hogy az intézményben száz guggolás annak a büntetése, aki megver egy gyermeket, tehát aki öt gyermeket ver meg, annak ötszáz guggolást

kell elégtételként elvégeznie. Lacika döbbenet hallgatta, hogy micsoda szenvedés vár rá, életében nem tornászott ennyit, de az atya hajthatatlan volt, és ezt mondta: „Lacika, ha valaki elkövet egy disznóságot, akkor vállalnia kell az elégtételt is.” A kisfiú belekezdett, hogy a rá kirótt büntetést becsülettel elszenvedje, ám rövid idő után annyira kifáradt, hogy nyilvánvaló volt, az ötszáz guggolást nem fogja bírni. Ekkor Böjte atya megszólalt: „Várj, ez nagyon sok! Pihenj egy kicsit, Lacika, majd én folytatom helyetted!” Laci megállt, döbbenet nézte, ahogy a szerzetes úgy, ahogy volt, nekiállt, és helyette végigszenvedte az ő disznósága miatt kirótt büntetést. Böjte atya utólag így kommentálta az esetet: „Napokig szörnyű izomlázam volt.”

Ebben a történetben minden benne van, amit tudni érdemes a kegyelemről; sürgősen bármit is hozzátenni. A szeretet meghaladja az igazságot, de úgy, hogy attól az igazság még igazság marad.

Anyakönyvi híreink

Kereszteltek

Kóbor László, Burda Milán, Varga Ádám Bálint, Vincze Zselyke Brigitta, Szabó Lili, Cseppán Dávid, Fodor Dorina, Darók Dorka, Sanon Milow James, Ruzsics Dóra, Vajda Sanel Edit, Pers Dorka, Nádas Dominik, Komáromi Nóra, Kiss Olivér, Németh Kira Mária

Köszöntjük a Katolikus Egyház és egyházközségünk legifjabb tagjait! Isten éltesse őket sokáig!

Házasságkötés

Galambos Ervin – Sabján Andrea Szilvia, Bozsik József Péter – Borbély Bianka, Pálfalvi Gábor – Kocsis Nikolett, Németh Péter – Loppert Kata, Nemes Norbert – Csanádi Beáta, Szücs Ferenc – Molnár Mónika Melitta, dr. Herr Gyula – dr. Tóth Ildikó, Borsik Ádám – Vagdal Éva, Molnár Zoltán Sándor – Márfi Erika, Zámodics Imre – Riba Szilvia, Csótár Tamás – Barabás Anita, Kocsis Gergely – Kovács Izabella, Bikali Tamás – Ecseri Dóra, Takács András – Kovács Nóra

Jókívánságainkat fejezzük ki az ifjú pároknak:
a kölcsönös szeretetben szentelődjenek meg házasságukban!

Halálozás

Bakos Gyula (1946), Ihász János (1927), Hajdu Gyula (1930), Sebők József (1951), özv. Mikos Ferencné sz. Kovács Margit (1931), Gáti Zsolt (1962), Both Klára Mária (1945), özv. Beke Gyuláné sz. Hersits Margit (1925), özv. Simon Józsefné sz. Péter Erzsébet (1945), Horváth József János (1955), Sándor Gábor (1965), Borbély István (1931), Gáspár László (1949), Nagy Gáborné sz. Bogdán Ildikó (1940), özv. Beke Jánosné sz. Nágli Rozália (1929), Szakony János (1938), Mecséri Attila (1969), Horváth Géza (1922), özv. Németh Imréné sz. Hajdu Erzsébet (1938), dr. Fényes József Vilmos (1948), Rigó Jenő (1954), Takács Jenő (1940), Rákos Erzsébet (1928), özv. Sipos Tivadarné sz. Könczöl Ilona (1938), Tóth György (1954), Belső László (1940), László László (1937), özv. Kis Vincéné sz. Varga Irén (1925), dr. Török Ferencné sz. Stenczinger Lenke (1919), Richter Ferenc (1949), özv. Bedő Györgyné sz. Gergály Sarolta (1924)

Adj Uram, örök nyugodalmat nekik!

Szüleink

Volt egyszer egy almafa, és egy kisfiú, aki sokat játszott, csintalankodott a fa körül, megmászta százszor, ugrált az ágairól. Aztán egy ideig nem jött, majd megjelent, fiatal fiú lett belőle. Szomorúan nézte a fát.

– Mi baj?

– Fiatal vagyok, élni szeretnék, de nincs hozzám pénzem.

– Pénzt nem tudok adni, de szedd le az almáim, add el és lesz pénzed – szólt a fa.

Az évek teltek, a fa ismét egyedül volt. Jött a fiú. Gondterhelten.

– Feleségem, családom van, de nincs házam.

– Vágd le a vékonyabb ágaim, és építs belőle házat – szólt a fa. Repültek az évek. Gondterhelten, unottan jött ismét, panaszkodott a fának.

– Kalandra vágyom, világot szeretnék látni.

– Vágd le a vastag ágaim, építs hajót és láss világot – szólt a fa. Öreg volt már az almafa. A fiú egyszer csak megjelent megfáradtan, békétlenül.

– Nincs már semmim – szólt a fa. – Gyere, pihenj meg a törzsemenél és békét találsz!

Vajon hányan ismerünk szüleinkre? "

Aki zarándokol

Aki zarándokol, nem rohan,
Aki zarándokol, nem menekül,
Aki zarándokol, nem menetel,
Aki zarándokol, nem túrázik,
Aki zarándokol, nem kirándul,
Aki zarándokol, nem sétál,
Aki zarándokol, nem bóklászik,
Aki rohan, azt az idő szorítja,
Aki zarándokol, azt az idő tágítja.
Aki menekül, önmaga elől fut,
Aki zarándokol, önmaga felé tart.
Aki menetel, másokhoz igazodik,
Aki zarándokol, saját ritmusára jár.

Aki túrázik, teljesít,
Aki zarándokol, teljessé lesz.
Aki kirándul, kikapcsolódik,
Aki zarándokol, bekapcsolódik.
Aki sétál, nézelődik,
Aki zarándokol, befelé figyel.
Aki bóklászik, céltalan,
Aki zarándokol, célra talál.
Aki zarándokol, úton van.
Aki zarándokol, jó úton van.

Forrás: Mária Rádió Magazin

Egy napon, egy célért, az ima közös erejében bízva

Már több éve zarándoklatot szervez a Mária Út Egyesület, az 1ÚTON közösséggel és a Mária Rádió segítségével. Minden évben Nagyboldogasszony ünnepét követően került erre sor. Ez évben augusztus 22.-ét jelölték a zarándoknap megtartására, dr. Erdő Péter bíboros, érsek úr fővédnöksége alatt. A Mária Út útvonala Marizelltől Csíksomlyóig, és Czestochowától, Medjugorjeig húzódik. A zarándoklatok ezen a szakaszon voltak, átlagosan 25 km-es távokban, és ugyanazon a napon megtartva. A közös cél a nemzetek közti megbékélés és az egység volt. E gyalogos zarándoklatnak anyagi költsége nem volt.

Jelenleg Zalaegerszeg nincs a Mária Út útvonalán, de a Mária Rádió önkéntesei úgy érezték, hogy a város közösségeinek is adjuk meg a lehetőséget, hogy bekapcsolódhassanak ebbe az értékes mozgalomba. Természetesen nem anyagi értékről beszélünk, ez kizárólag a lelki értékek növelését, a lelki béke, és a lélek erősítését szolgálja az imádság erejével.

Ezzel a szándékkal kezdtük a szervezést. Először az útvonal kijelölése volt a cél. Az andráshidai templom volt az indulás helyszíne, mintha Marizellből indulnánk, és nyugat-kelet irányba a várost átszelve a csácsbozsoki templom volt a vég cél, Csíksomlyót tekintve. Közbe iktattunk találkozási pontokat, mint az Olai temető, a Jézus Szíve templom, a Mária Magdolna templom, hogy akik ezt a 10 kilométeres szakaszt sem tudják egészében bevállalni, nekik is legyen lehetőségük egy kisebb szakaszon részt venni a zarándoklaton.

Délután kettő órakor gyülekeztünk az andráshidai templomnál. Nagy izgalommal vártuk, hogy vajon leszünk-e néhányan. Meglepetésünkre szinte hihetetlen volt, 46 regisztrációs kíséző cédulát osztottunk ki. Rövid imádság, és Ocsoy Grácián atya áldását meg-

kapva, Isten nevében és a polgárörtség vigyázó kíséretében indultunk utunkra. Istent dicsőítő énekünk elhangzása után, imádsággal folytattuk a zarándoklatot. Az út menti kereszteknel megállva, egy-egy szándékért imádkoztunk. Ezt tettük Neszele városrészében lévő szépen felújított haranglábnál is. Innét a Zala hídon és a réten keresztül az Olai temetőig mentünk, ott szintén imádkoztunk, és énekeltünk, természetesen egyházi éneket. A Jézus Szíve templomban a több mint 4 kilométer megtétele után rövid pihenőt tartottunk. Itt

Grácián atya szentségi áldásban is részesítette a jelenlévőket, aminek különösképpen is örültünk, így az Úr Jézust magunkkal vittük a szívünkben, velünk volt, és erőt adott a további úthoz.

A város „Fő utcáján” haladva, észre sem vettük, hogy az arra járók miként vélekednek rólunk. Igaz, hogy útközben beszélgetésre, ismerkedésre is sor került, de a mi útitársunk az áldás, gondviselés, fohászok, kegyelem, és a megértés volt. A rózsafüzér minden titkát végig imádkoztuk az út során. Az énekeket a zarándokfüzet segítségével boldogan énekelte mindenki. A Mária Magdolna templomba az esküvők miatt nem tudtunk betérni, itt a Szentháromság szobor tövében foglaltuk imáinkba az épp e napon házasságot kötő párokat, kérve életükre Isten áldását. Majd a Park erdőn haladva mentünk tovább. A

város zajától csendes, árnyas sétányon jobban át éltünk zarándoklatunk célját. Talán ez az útvonal volt a legalkalmasabb a lelkieken való elmélyülésre. Az áprilisi tragédia helyszínén méceszt gyűjtva fohászokdtunk, hogy hasonló ne történjen meg se a városunkban, se másutt.

A zarándoklat során voltak akik közben lemaradtak, mert egészségi állapotuk miatt nem merték folytatni, de mindenütt jöttek újak, akik csatlakozva a szándékunkhoz, velünk tartottak. Mikor elértünk a Válicka patak hídjáig, ott eszméltünk rá, hogy igazából milyen nagy utat teszünk meg, hisz valójában két egyházmegyét érint az útvonalunk. A Szombathelyi Egyházmegyén indultunk, és a Veszprémi Egyházmegyében ér majd véget. A Válicka patak volt a határ, de itt senkitől sem kértek utiokmányt.

Dombos Zala éneklésekor eszméltünk rá, hogy a dombokat elkerültük, de azért a Domb utca végénél ebben is volt részünk. Itt felérve a

Szűz Anyát köszöntöttük a csácsi buszfordulónál. Ez volt az utolsó fizikai pihenőnk. Az este közeledtével a Salve regina eléneklését követően indultunk a Szent Sebestyén templom felé.

Ott már várt bennünket Furján Gelért atya plébános, és Molnár János atya. Lehetőség volt lelkünk megtisztítására, gyónásra, hogy méltóképpen vehessünk részt a záró szentmisén. A megtelt templomban ugyan fáradt lábakkal, de lelkiileg annál nagyobb feltöltődéssel kapcsolódtunk be a szentmisébe. Méltó befejezése volt e hasznosan eltöltött szombat délutánnak. A lelkes vendégfogadók pedig gondoskodtak róla, hogy akinek elemózsiája, itala elfogyott az út során, egy kis pótlás fogyasztása után térhessen haza.

Az út során mivel kérték, hogy mér-

(folytatás a 15. oldalon ⇨)

(↔ folytatás a 14. oldalról)

jük fel a jelenlévők létszámát, összességében több mint 80 zárandokot regisztráltunk. Mivel első lehetőség volt ez a zárandoklat – úgy érezzük – ez nagyon szép létszám volt. Bízunk, hogy ha hasonló programra kerül sor, ennél még

többen fognak részt venni.

Az Ausztriában, Erdélyben, Felvidéken, Délvidéken, Magyarországon lezajlott 1 ÚTON zárandoklatokon több tízezren vettek részt. Megköszönjük mindenkinek a segítséget a szervezésben, a lebonyolításban, de nem utolsósorban a részt vevő zárandokoknak a jelenlétet, kitartást az úton. Bízunk abban, hogy e napon jó érzéssel, lelkiileg feltöltődve tértek haza mindannyian. Istennek legyen hála!

Furján Zoltánné
Mária Rádió önkéntes

A hittanórák koronája

Szeretetével jön felém az Isten

A hittantáborban eltöltött hosszabb idő különösen is alkalmas arra, hogy a felüdülés mellett a szentségi életet is elmélyítse a résztvevőkben. Az évi rendszeres hittanórák mellett a nyári együttlétek fokozatosan kialakítják a közösséghez és az egymáshoz tartozás tudatát, és az akkor is rendszeresen szervezett szentmisék páratlan forrásai a közösségi eucharisztikus nevelésnek. Ezeknek az együtt megélt és szeretetben eltöltött napoknak az eredménye lehet, hogy a közösségben már szilárd helyet talált gyermekek példája kívülállókat is vonzani kezd, s ők is a közösség tagjaivá válhatnak.

Minden nyári tábornak ez a célja, így az ideinek is július 13-18-ig Bázakerettyén. Ez a hét az Istennel való kapcsolataink erősítésére szolgált.

Az első nap, a teremtés napján, a berendezkedés és otthonteremtés után, mindenki fontosnak tartotta, mint minden tábor kezdetén, hogy szentgyónással kezdje a hetet és ebben Pete Polgár Máté, Bodorkós Imre és Kiss László atya voltak segítségünkre.

Kedden az ima fontosságáról beszélgettünk: miben és hogyan nyilvánul meg, hogy szeretem Istent, mennyire fontos, az Istennel való kapcsolat, hogyan osztom meg gondjaimat Istennel.

Szerdán felfedezésre készültünk, hogy megismerjük Isten Országát. Mit tehetek, hogy egyre szebb legyen a világ körülöttem, a családomban, az iskolában. Érzem-e, hogy itt a táborban hogyan valósítjuk meg együtt?

Csütörtök a mindennapi kenyér fontossága és a menyeyei kenyér titka. A kenyérszaporítás csodáján keresztül

az utolsó vacsora ajándéka. Aztán találkozásaim a szentségi Jézussal. Ha bemegyek a templomba, gondolok-e arra, hogy Jézussal beszélgessek?

Péntek a bocsánat és megbocsátás napján tudatosítottuk azt, hogy a bocsánatkérés nem egyenlő azzal, hogy azt mondjuk – elnézést kérek. Bocsánat – az Istentől várom, hogy lehajoljon, és azt mondja, megbocsátok. Az egész heti lelki programunk a péntek délutáni szentségimádásban teljesedett be. Minden csoportnak a templomban eltöltött idő az Oltáriszentségben jelenlévő Jézus előtt, nem csak felejthetetlen élmény, hanem új erőforrás is a következő tanév kihívásaihoz. Természetesen a mindennapi lelki programok mellett változatos és bőséges lehetőségünk volt, hogy a tábor minden adottságát kihasználjuk. Strandolás, játékok, foci, kézműves foglalkozás, Kiss Laci atya bábelőadása és akadályverseny gazdagították a napi programjainkat.

Szerdán különleges meglepetésben volt részünk. A KARITASZ csoport tagjai palacsintát sütöttek nekünk és elhozták Bázakerettyére. Nem kis munka volt a nagy megleben 220 db palacsinta elkészítése, de a tábor 80 fős csapatának nagy örömet szereztek!

Itt szeretnék köszönetet mondani és kívánni, hogy a Jóisten adjon erőt, egészséget és sok kegyelmet további szolgálatukhoz.

Záró táborúsz sajnos nem lehetett a tűzgyújtási tilalom miatt, de a vidám délután, amivel befejeztük a hetet, mindenért kárpótolt. Szeretetével átölelt az Isten!

Nátrán Józsefné

Az Egyházközségek Tanácsadó Testületének Új Szabályzata

Miután az egyházközségi képviselőtestületek megújításával kapcsolatban az egyes esperesi kerületek javaslatait az Egyházmegyei Papi Szenátus, valamint a Tanácsosok Testületének tagjaival átbeszéltük, 2015. szeptember 1-jei hatállyal érvénybe lép a korábbi Egyházközségi Képviselőtestületek Szabályzata helyett a Szombathelyi Egyházmegye Területén Működő Egyházközségek Tanácsadó Testületének (ETT) Szervezeti és Működési Szabályzata.

Elrendelem, hogy az új szabályzat előírásai szerint minden egyházközségben újuljon meg a korábbi képviselőtestület! Kérem, hogy legkésőbb 2015. november 15-ig minden plébános terjessze fel hivatalomhoz a megválasztott személyek névsorát jóváhagyásra! Az új testületek 2015. advent 1. vasárnapjától lépnek érvénybe. Megbízatusuk 5 évre szól. Kérem, hogy az eskütétel is ezen a vasárnapon, illetve a több filialis egyházközségből álló plébániákon az ezt követő hétvégén történjen meg az eskütétel!

Isten áldása kísérelje az új testületeket, hogy azok lelkipásztoraink hatékony segítőinek bizonyuljanak!

dr. Veres András püspök

Ministráns zarándoklat az örök városba

2015. augusztus 2-án (vasárnap) este 9 órakor indultunk útnak Zalaegerszegről egyházmegyénk másik 57 ministránsával, valamint Gombos Bálint és Merkli Ferenc atyával, hogy részt vegyünk a Rómában megrendezett Nemzetközi Ministráns Találkozón. A zarándoklatnak két főbb célja volt: találkozni a Szentatyával és 23 ország – köztük Portugália, Franciaország, Németország, Svájc, Ausztria és Horvátország – közel 10.000 ministránsával, valamint meglátogatni Assisiben, Rómában és Padovában a szent helyeket.

Hétfőn a Rómába való utazás keretében megálltunk Assisiben, ahol a Szent Ferenc Bazilikát és Szent Ferenc sírját, valamint a Szent Klára templomot látogattuk meg. Pont az ottlétünk során volt a Pociuncula kápolna búcsúja, így rengeteg ferences testvér volt a városban. Két órás városnézés, és imádkozás után indultunk útnak Rómába, ahova a késő délutáni órákban érkezünk meg.

Másnap megreggeliztünk, majd busszal eljutva a metróállomásig, metróval mentünk el a „Falakon kívüli” Szent Pál bazilikához, ami azon a helyen van, ahol Pál apostol mártírhalt. Innen metróztunk tovább a Szent Lépcsőhöz, ami az a 28 lépcsőfok, amin Jézus ment fel Pilátushoz. A lépcső tetején volt található a Szentek szentje kápolna, ahol csak a pápa misézhet, és itt van elhelyezve a „nem kézzel festett” ikon is. Ezek után átmentünk a Lateráni bazilikához, ami a mindenkori pápa címtemploma, és amit csak egy úttest választ el a Szent Lépcső épületétől. A pápai bazilika után sziesztát tartottunk, majd meglátogattuk a Santa Maria Maggiore-t, vagyis a Havas Boldogasszony bazilikát.

Eztán indultunk a Szent Péter térre, ahol a Ministráns találkozó zajlott, és vártuk, hogy találkozassunk Ferenc pápával.

Fél 7 körül meg is érkezett a szentaty a „páпамobil”-l. Körbejárt a szektorok között, így 5 méteres távolságba is tudtunk kerülni hozzá. Ahogy közeledett felénk lehetett érezni belőle a sugárzó szeretetet. A pápa nagyon közvetlen volt. Mindenkinek integetett, és két kicsi ministránst még fel is hívott magához az autóra. Miután kétszer körbement, közösen elimádkoztuk az esti dicsőítést, majd beszédet intézett hozzánk, ministránsokhoz, amelyben többek között az Oltáriszentségben való egyesülés fontosságáról beszélt, illetve az országok közötti összetartozásról. Majd gondolatait a találkozó mottójával zárta: „*Itt vagyok, küldj engem!*” (Iz 6,8).

Másnap reggel a Szent Ignác templomban kezdtük a napot, ahol egy közös magyar mise volt, az összes magyar egyházmegye ministránsai számára. A Szent Ignác templomból elmentünk az Il Gesù templomhoz, ahol Loyolai Szent Ignác sírjánál imádkoztunk. A templomnak még az az érdekessége, hogy ez volt az első jezsuita templom, és a legtöbb jezsuita templom ez alapján épült. Onnan elmentünk a Panteonhoz, ami régen az összes istenek temploma volt, de ma már egy római katolikus Mária templom.

A Panteontól a Piazza Navonához mentünk tovább, ahol látni lehetett a Római tereknél szokásos obeliszket, illetve 3 kutat, amit pápák emeltek. A délutáni szieszta után elmetróztunk a Szent Péter térre, ahol körbenéztünk, majd elmentünk a Colosseumhoz.

Csütörtökön korán reggel keltünk,

hogy ne kelljen hosszú sorban állnunk a Szent Péter Bazilika előtt, de sajnos kicsit megkéstünk, így a Vatikántól elsétáltunk megnézni az Angyalvárat, majd ott mindenki személyesen eldönthette, be szeretne-e menni a Szent Péter Bazilikába, mert hosszú, 2 órás várakozással lehetett számolni. Szerencsére néhányan úgy döntöttek, kivárjuk a sort, így bejutottunk a Bazilikába. Maga az épület lenyűgöző, de az egyik mellékoltárnál állandó szentségimádás volt, ami még meggyőzőbbé tette az ottlétet. Imádkoztunk Szent II. János Pál sírjánál, lementünk az altemplomba Szent Péter sírjához is, ami közvetlen a főoltár alatt van. A sekrestyéhez vezető úton láthattuk a Magyar Királyság megalapításának állított emléktáblát. A Szent Péter Bazilika után felszálltunk a metróra, majd kimentünk a tengerpartra, ahol egy délutánt töltöttünk el a társasággal, és este megkóstolhattuk az igazi olasz pizzát.

Pénteken (augusztus 7-én) reggel fél 9-kor indultunk haza. A haza vezető úton 5 órakor megálltunk Padovában, ahol meglátogattuk a San Antonio Bazilikát, ahol Padovai Szent Antal lett eltemetve. Itt egy órát töltöttünk, így tudtunk imádkozni Szent Antal sírjánál, közben egy olasz misébe is belehallgathattunk, illetve a ferences kolostor kerengőjén tehettünk egy sétát.

Szombaton hajnalban érkezünk haza erről a kegyelmekkel teli, imádságos zarándoklatról. Nagyon sok élménnyel gazdagodtunk, és kívánom minden hívőnek, hogy egyszer eljuthasson ezekre a szent helyekre.

Németh Ciprián

Papok és szüleik zarándoklata

2015. augusztus 29-én 19. alkalommal hívta a püspök atya a papokat és szüleiket a Szentgotthárd-Rábakethely és Zsida között épült Jó Pásztor kápolnához. A helyszín kiválasztása is jelképes, hisz Brenner János e kápolna közelében adta életét a papi hivatásáért.

A zarándoklat 10 óra 30 perckor kezdődött püspöki szentmisével. Ez a nap egybeesett Keresztelő János vértanúságával. A püspök atya homiliájában párhuzamot vont Keresztelő Szent János és Brenner János vértanúsága között. Keresztelő János Jézusban felismerte a Megváltót, szolgálata során éppen úgy életét vesztette, mint Brenner János. Beteljesedett a Nyolc Boldogság gondolata: „*Boldogok, akik*

üldözést szenvednek az igazságért, mert övék a mennyek országa.” Isten küldöttei a múltban, a jelenben és a jövőben hősiiesen kiállták a hit próbáját és tanúi lettek

ennek az igazságnak és részesei lettek Isten országának. Csak a jóra törekvő, a rosszat javító élet kapja meg az üdvösséget. Példát mutattak az alázatosságra is,

hogy ne a magunk dicsőségét hajhászunk, hanem Krisztusról, az Isten Fiáról tegyünk tanúságot a világban. A szentmise végén közösen imádkoztunk Brenner János boldoggá avatásáért. A szentmise után közös ebéd következett, ahol a püspök úr ajándékkal köszöntötte a megjelent szülőket és megköszönte nekik, hogy példamutatásukkal segítik pap fiaik munkáját küldetésük teljesítésében. Az összejövetel közös hálaadással zárult a helyi templomban, ahol Brenner János segítségét kértük további szolgálatunkra és papi munkánkra.

Tóth János
káplán

A hónap szentje:

Boldog Louis és Zélie Martin

„Példaképek ők, akik mind tökéletesebb keresztény életre indítanak bármely korban, minden élethelyzetben.” (Paskai László)

2008. október 19-én XVI. Benedek pápa emelte a boldogok sorába azt a házaspárt, akik Lisieux-i Szent Teréz szülei voltak. Boldoggá avatásuk éppen házasságkötésük 150. évében történt.

Fiatalon mindketten szerzetesi életre készültek, de a Gondviselő másként gondolta. Találkozásuk gyümölcse házasság és család lett. Tizenkilenc év, amit együtt Istentől kaptak, közös munkával és gyermekneveléssel telt úgy, hogy közben igyekeztek hitüket a legtökéletesebben megélni. Minden reggelt szentmisével kezdték, gyakran gyóntak, és mindennap együtt imádkoztak. Boldogok voltak minden gyermekük születésénél és ígéretet tettek, hogy őket Istennek szentelik. Sajnos a kilenc gyermekből csak öt leány maradt, akik a felnőtt kort is megérték. Teréz volt a legfiatalabb és csak négy éves, amikor édesanyja 45 évesen megtudta, hogy mellrákja van.

„A Jóisten megadta nekem azt a kegyelmet, hogy ne ijedjek meg, nyugodt vagyok, mondhatnám boldog, nem szeretnék más sorsot. Ha a Jóisten meg akar engem gyógyítani, nagyon boldog leszek, mivel lényegében élni szeretnék. Nehezemre esik

arra gondolni, hogy férjem és gyermekeim elveszítenek. És ha mégsem gyógyulok meg, hiszem, hogy számukra így lesz a legjobb.” Így gondolkodott betegségéről az édesanya.

Rövid házasságuk alatt megőrizték a hitet és a reményt az élet feladatai és nehézségei között és a házasságban megélt szentség példáját adták.

Halála után a család Lisieux-ba költözött. Teréz egészen édesapjára hagyatkozott, mindig együtt mentek minden-hová és együtt imádkoztak minden nap a Szűzanya szobra előtt. Rajongással szerette őt. „Ó, de jó volt édesapa térdén ülni! Utána pedig felmentünk, hogy közösen imádkozzunk és a kis királylány a királya mellett lehetett, csak nézte őt, hogy megtudja, hogyan imádkoznak a szentek.”

Amikor mind az öt lánya zárdába vonult, boldog volt, hogy felesége legnagyobb vágya teljesült. Ugyan akkor életének legnehezebb megpróbáltatása következett. Beteg lett, szanatóriumba kellett vonulnia, de ebben a helyzetben is azt kereste, hogyan ajánlhatja fel magát Istennek. Amikor meghalt, Teréz ezt írta róla: „Az édesapám halála nem halál volt, hanem feltámadás az életre. Hat éve nem láttuk egymást, hat évig külön voltunk, most pedig magam mellett érzem őt, érzem, hogy néz és védelmez engem.”

Nátrán Józsefné

Mindszentys diákok tábora vízen és két keréken

Ha nyár, akkor tábor. Ha nyár, akkor forrás. Nekünk mindkettőből bőven kijutott Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében.

A lelkes kis csapat egy júliusi hajnalon indult útnak, és nem kevesebb, mint 14 óra utazás után érkezett meg Túrístvándiba.

A tábor első felében kenuval tettük meg a távot a Túr folyón, melynek lassan csordogáló vize kifejezetten kezdőknek alkalmas. A három napos út során elsajátítottuk eme izgalmas sportág alapjait, valamint volt alkalomunk megismerni a sokszínű vízi növény-, és állatvilágot.

A hét második felében már két keréken szeltük a kilométereket és csodáltuk meg a táj kulturális és környezeti nevezetességeit. Úti céljaink között szerepelt a tarpai szárazmalom, a Petőfi-fa, a Móricz Zsigmond- emlékház, a csónakos fejfás temető, a Túrístvádi vízimalom, a Kölcsey- emlékház, a mosolygó szentek temploma, a Tisza-Túr torkolat és a hármashatár.

Ezek mellett megkóstolhattuk a

helyi specialitásokat és sok új, értékes embert ismerhettünk meg.

Ezalatt az egy hét alatt nem csak sokat láttunk és hallottunk, hanem remek csapattá kovácsolódtunk össze tanárunknak (is) köszönhetően.

Tuboly Sára

*Mindszenty József Általános Iskola,
Gimnázium és Kollégium*

11.a

Jutalomtábor Csehimindszenten, Mindszenty József szülőfalujában

Áprilisban a Mindszenty József emlékére meghirdetett, Csehimindszenten megrendezett regionális versenyen első helyezést értünk el, ezért július közepén háromnapos jutalomkiránduláson vehettem részt két barátommal és felkészítő tanárunkkal, Kocsis Zsuzsanna tanárnővel együtt. Már a versenyeredmények kihirdetésekor is nagyon örültünk, hogy újra meglátogathatjuk Mindszenty József szülőfaluját és a Zarándokház lakói lehetünk kis időre.

A három nap alatt rengeteg szép élményt szereztünk és sok helyet bejártunk. Nem lehet elfelejteni az ott eltöltött időt a lelkes fogadtatás, a vasvári kirándulás, a csehimindszenti szentmise, a játékok és a kalandparkban eltöltött idő miatt.

Köszönjük a szervezőknek és Kocsis Zsuzsanna tanárnőnek ezt a szép három napot, hogy lelkileg feltöltődve

és sok szép élménnyel érkezünk haza. Remélem, még sokszor lesz alkalom eljutni Mindszenty József szülőfalujába!

Baki Florentin

*Mindszenty József Általános Iskola,
Gimnázium és Kollégium*

8.a

Kedves Gyerekek!

Színezzétek ki a képeket, úgy hogy hűen tükrözzék Jézus tanítását! Jézus ruhája legyen fehér, a feje fölé rajzolj glóriát! A többi ember ruhája legyen tarkán színes. A háttérrel csak halványan jelezd.

Mt 18,12-14

Aki nagyon ügyes, a képek alá odaírhatja, hogy kik szerepelnek a történetben! (Ehhez érdemes megkeresni a Szentíráásban és elolvasni is!)

Jn 8,1-11

72 óra kompromisszum nélkül

2015. október 8. (csütörtök) és 2015. október 11. (vasárnap) között rendezik meg a 72 óra kompromisszum nélkül hétvégét.

Egyházmegyénk idén is csatlakozik az országos ifjúsági önkéntes hétvégéhez.

A 72 óra kompromisszum nélkül egy szociális önkéntes akció, amelyet a három történelmi keresztény egyház szervez, és amely Magyarország fiatalságát hívja közös összefogásra, hogy együtt tegyünk másokért, környezetünkért. Országszerte fiatalok kisebb-nagyobb csoportjai három napon, azaz 72 órán keresztül teljesítenek közhasznú feladatokat: intézmények, játszóterek felújítása, erdőtakarítás, szociális segítségnyújtás, kulturális műsorok szervezése különböző közösségeknek (fogyatékkal élők, idősek stb.).

A program keretében közösségi szolgálat is (max. 3x3 óra) teljesíthető.

Részletek: www.72ora.hu
Jelentkezni is az oldalon lehet.

Szeptember 30-án, szerdán rendezik meg az **érettségizők zarándoklatát**. A zarándokat célpontja Vasvár.

Október 3-án, szombaton, a Szűzanya napján, az **engesztelő imádság** 17¹⁵-kor kezdődik a rózsafüzér elimádkozásával, majd a 18 órai szentmise után szentórával végződik.

Október 3-án, szombaton tartják meg az őszi Nagymarosi ifjúsági találkozót. Információk a www.nagymaros-talalkozo.hu honlapon.

Október 3-án, szombaton konferenciát szervez **Mindszenty bíboros mielőbbi boldoggá- és szentté avatásáért** a Hittel a Nemzetért Alapítvány. Helyszín: rákosszentmihályi Szent Mihály-plébánia – 1161 Budapest,

Templom tér 3.

Október 8-án, csütörtökön 17⁰⁰-kor kezdődik a Kálvária kápolnában a **szentmise**.

Október 9. (péntek) és október 11. (vasárnap) rendezik meg a **MÉCS Napokat**. A fiataloknak szóló lelkipastorkorlatot Czap Zsolt atya, a házaspárokknak szóló lelkipastorkorlat Mészáros Domonkos OP atya vezeti. További információ: www.mecsnapok.hu.

Október 22-én, csütörtökön 17⁰⁰-kor kezdődik a Kálvária kápolnában a **szentmise**.

Október 22. (csütörtök) és **október 25.** (vasárnap) között a Szombathelyi Martineum Felnőttképző Akadémián tartják **az abortuszban érintettek számára a lelkipastorkorlatot**.

November 7-én, szombaton, a Szűzanya napján, az **engesztelő imádság** 17¹⁵-kor kezdődik a rózsafüzér elimádkozásával, majd a 18 órai szentmise után szentórával végződik.

November 12-én, csütörtökön 17⁰⁰-kor kezdődik a Kálvária kápolnában a **szentmise**.

November 26-án, csütörtökön 17⁰⁰-kor kezdődik a Kálvária kápolnában a **szentmise**.

November 28-án, szombaton, a Szűzanya napján, az **engesztelő imádság** 17¹⁵-kor kezdődik a rózsafüzér elimádkozásával, majd a 18 órai szentmise után szentórával végződik.

Dr. Veres András megyésfőpásztor 2015. augusztus 1-jei hatállyal plébániánk káplánját, Bokor Zoltán a Szombathelyi Sárospataki Boldogasszony - Székesegyház plébániára helyezte, egyúttal a Brenner János Nevelési Központ püspöki referensévé nevezte ki.

Nagy Tamás szentgotthárdi káplánt a Zalaegerszegi Szent Mária Magdolna Plébánia káplánjává nevezte ki.

Mindszenty imanap

Minden hónap 29-én 18 órakor engesztelő imanapot tartanak Cseh Mindszenty József bíboros szülőfalujában a Minden-szentek templomban.

Az imanap célja, hogy a nap 24 órájában mindig legyen valaki, aki imádkozik a bíboros úr mielőbbi boldoggá és szentté avatásáért, valamint engesztelnek a hercegprímás szándéka szerint, amelyet 1946. január 25-én hagyott jóvá: „A Világ Királynője nagy engesztelő mozgalomra főpásztori áldásomat adom.”

Közös liturgikus program:

18 óra: Keresztút a templomban

19 óra: Szentmise

20 óra: Engesztelő imaóra

21 óra: Fáklyás körmenet a

Mindszenty-szoborhoz

Minden Mindszenty tisztelőt és imádkozni, engesztelni vágyó embert nagy szeretettel várnak. Akik távol élnek vagy valamilyen ok miatt nem tudnak részt venni a közös imádságon, azok otthonukban kapcsolódjanak be az imanap valamely órájába.

Forrás: www.martinus.hu.

Az **Ünnepi Harangszó** következő száma **2015. november 22-én** jelenik meg.

Ünnepi Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség tájékoztatója. Megjelenik kéthavonként.

Szerkeszti: Tájékoztatási Munkacsoport

E-mail: harangszo@mariamagdolna.hu

Felelős kiadó: Stróber László

Szerkesztőség és a kiadó címe:

8901, Zalaegerszeg, Balatoni u. 1., Pf.: 91.

Tel.: (92) 599 230, Fax: (92) 599 231

Web: www.mariamagdolna.hu

E-mail: mariamagdolna.zeg@gmail.com

Tipográfia: Frimmel Gyula

Nyomdai előkészítés: Paksa Tamás

Nyomás: Gura Nyomda Kft.

Zalaegerszeg, Hock J. út 92/B.

Telefon: (92) 599 464

